

JAMES PATTERSON
și **CHRIS GRABENSTEIN**

PISICILE
ADORĂ
CĂINII

Ilustrații de Anuki López
Traducere din limba engleză de
Anca Cristina Ilie

corintjunior

Capitolul I

Oscar sări, apucă șoimul, îl trânti la pământ și-l târî prin țărână.

Asta era cea mai mare plăcere a lui – mai ales că șoimul din cauciuc avea în el un dispozitiv chițăitor care scotea sunete stridente când era apăsător pe burtă.

Apoi, Oscar își imaginează că înoată într-un râu zbuciumat și prinde un fel de mistreț-nevăstuică – un animal sălbatic rânjit, jumătate nevăstuică, jumătate mistreț, pe care cei mai mulți câini nu-l pot prinde așa cum face Oscar, chiar dacă acest mistreț-nevăstuică e făcut din fețe de pernă umplute și are un vârf de pâlnie din tablă pe post de colț.

O altă mare plăcere a lui era să-și închipuie că face filme palpitante de acțiune.

Acum alerga o veveriță zburătoare care folosea drept tiroliană un cablu de pe scenă.

Alergarea veverițelor – reale, false sau așa-și-așa – era probabil *plăcerea lui cea mai mare*.

Prietena lui, Molly, stătea de cealaltă parte a scenei, într-un fel într-adevăr dramatic, și descria fiecare mișcare a lui Oscar.

— Oscar m-a salvat din ghearele strânse, sfâșietoare ale unui șoim îngrozitor. Când un mistreț-nevăstuică sălbatic ne-a atacat pe marginea unei stânci, Oscar m-a apărat eroic și s-a lăsat într-o parte – făcându-i vânt mistrețului-nevăstuică într-o călătorie fără întoarcere în valea de dedesubt. Tot el e cel care a râs în față pericolului și a unei pume! Când a fost rănit, l-am vindecat cu ierburi medicinale și cu vorbele mele de alinare, bine articulate.

Molly era actriță. Descria totul dramatic.

Ea era, de asemenea, pisică.

Să-și petreacă timpul cu pisica Molly? Asta era noua plăcere a lui Oscar, chiar dacă mama, tatăl, sora, verișorii și vecinii, ba chiar și frizerul de câini, cu toții erau de părere că e cam ciudat. Ani de zile, pisicile și câinii fuseseră dușmani de moarte. Dar apoi, Oscar și Molly s-au pierdut amândoi în pădure. În același timp! Singura modalitate de supraviețuire a fost să se ajute unul pe celălalt. Acum erau cei mai buni prieteni pentru totdeauna.

— În cele din urmă, țâșni Molly, pășind în lumina reflectoarelor, în vreme ce Oscar traversa scena călărind un băț pe post de ren, după multe zile îndelungate și după și mai multe nopți pline de pericole și întuneric – pentru că, hei, era noapte –, am reușit să ajungem înapoi la civilizație! Tot Pisisburgul și toată Țara Câinilor s-au veselit! Pisicile și câinii de peste tot au ieșit din cotețele lor de câini și din apartamentele lor de pisici la o paradă de Bun-venit acasă pentru Molly și Oscar, unde au ridicat lăbuțele și au cântat „Kumbaya” împreună, într-o armonie perfectă!

Era momentul pentru replica importantă a lui Oscar:

— Pentru că, în cele din urmă, suntem cu toții mai puternici atunci când lucrăm împreună. Deoarece pisicile sunt, de fapt, la fel ca și câinii! Și apoi a adăugat: În afară de treaba cu tăvița cu nisip. Tot nu înțeleg asta. De ce-ar sta cineva să piardă timpul ca să-și îngroape excrementele, când poate să le lase acolo și să plece pur și simplu?

Molly îi aruncă o privire. Era aceeași privire pe care i-o arunca de fiecare dată când el ieșea

din scenariul scris al spectacolului pe care îl jucau pentru turiști, de două ori pe săptămână, la centrul de primire din parcul Western Frontier.

Oscar zâmbi ușor stânjenit spre public.

— Hm, lăsați treaba cu excrementele, vă rog. Mulțumesc.

— Sperăm să nu se rătăcească nimeni prin parc, spuse Molly, în concluzie. Dar dacă totuși vă rătăciți, țineți minte: suntem împreună!

Își aruncă mâinile în aer, bucurându-se de lumina reflectoarelor, așteptând ca publicul să aplaude și să strige *Bravo!*

Dar nu o făcură. Cu excepția focii din primul rând. (Focile bat din labe pentru orice.)

Din păcate, câinii din public mârâiau, iar pisicile bombăneau.

Oscar își băgă coada între picioare când auzi reacția de dezamăgire a publicului.

Pentru că știa ce urmează.

Întrebările! Ah, cât ura întrebările!

Capitolul 2

Molly își înfoie blănița albă ca zăpada, iar ochii ei albaștri ca cerul străluciră.

Era actriță. Putea să joace ca și cum nu se temea de ceea ce avea să urmeze.

Hotărî să ia prima întrebare de la una dintre focile care aplaudau în primul rând.

— Da? toarse ea mios. Foca din primul rând. Ai întrebări?

— Da, da, spuse foca grasă, continuând să-și lovească labele. Am, sigur că am. Ahhhh! Unde e baia?

Molly se uită urât la ea. Dar desigur, Oscar (mereu câine cercetaș) dădu din coadă vesel.

— Ah, p-asta o știu, spuse el. Este afară. Oriunde afară, în aer liber. Baia este pur și simplu, știi tu, *afară*.

— Mersi! făcu foca, și ieși în grabă din sală.

Acum nu mai era nimeni în public în afară de pisici, câini și o pereche de ratoni înfomețați, care scotoceau după gustări în coșurile de gunoi din spatele sălii.

Se ridicară ca la un semn câteva lăbuțe nervoase.

— Hm, bine, spuse Molly. Dacă n-are nimeni nicio întrebare...

— Ba sigur că au întrebări, Molly, spuse Oscar, încercând să fie de ajutor. Vezi labele alea ridicate? Asta înseamnă că toți au întrebări, chiar dacă de fapt nu prea vrem să le răspundem după ce s-a întâmplat la sesiunea de întrebări și răspunsuri de data trecută, dar, în fine, dacă anunți că o să fie o sesiune de întrebări și răspunsuri, atunci trebuie să iei întrebări și răspunsuri. Mă rog, de fapt *iei* doar întrebările. Tu *dai* răspunsurile. Sau ai putea doar să răspunzi la întrebări. Și așa merge!

Molly dădu ochii peste cap. Partenerul ei de supraviețuire în sălbăticie se bâlbâia. Oscar se

bâlbâia mult atunci când avea emoții. Probabil că avea chiar și o insignă de merit în bâlbâit de la Câinii Cercetași.

— Am o întrebare, pisicuțo, lătră un câine cu fălcile umflate. La ambele colțuri ale botului îi atârnavă niște bale lungi. Cine spune că pisicile și câinii trebuie să trăiască împreună în miriște și ace?

Molly dădu din mustăți:

— Hm, nu asta am spus...

Câinele o ignoră:

— Nu vreau să stau pe miriște cu o grămadă de pisici nebune care ne înțepă cu ace. Când vin în parcul Western Frontier, vreau să găsesc un loc de joacă fără pisici și un salon de muzică doar pentru câini. Așa cum era în vremurile bune, înainte să ieșiți voi și să vă rătăciți și să vă ajutați unul pe celălalt, și toate balivernele alea pe care m-am săturat să le tot aud la TV!

— E liniște și pace, domnule, explică Molly confuzia, cât de amabilă putu. Liniște și pace, nu miriște și ace.

— Ah, la naiba! Și mai rău!

— Aș spune, pufăi o pisică persană, de ce trebuie să ne împărțim vacanța de familie cu

acești... acești... câini? Sunt teribil de neciopliți – își miros întruna dosurile unul altuia și aleargă după orice le arunci.

Câinele mârâi.

— Păi, cel puțin noi, câinii, nu facem linge-te-singur-yoga toată ziua, în fiecare zi, ca voi, bulgări de blană felină ce sunteți!

— Te rog să întorci capul într-o parte când răcnești așa, brută ce ești, spuse pisica, încrețind din nas. Mă tem că suferi de respirație canină urât mirositoare cronică.

— Ah, de ce nu te duci să te joci cu un ghemotoc de păr?

— Și tu de ce nu te duci să-ți faci un vaccin antirabic? În fund!

Curând, toți câinii și toate pisicile din sală pocneau și plesneau și sâsâiau și țipau și lătrau și mieunau unii la alții.